

TEATRE

Montse Guallar i Àlex Casanovas a *L'home de la flor al llavi i...* D. RUANO / TETARE AKADEMIA

Una nit amb Luigi Pirandello al Teatre Akadèmia

Crítica

SANTI FONDEVILA
BARCELONA

L'home de la flor al llavi i...
TEATRE AKADEMIA 13 DE DESEMBRE

L'uomo dal fiore in bocca (1923) és un relat curt en què Luigi Pirandello va parlar de la mort i de les dones, dos temes molt recurrents en la seva obra, a través de la conversa entre dos desconeguts a la cantina d'una estació de tren. Un conte massa curt per a una funció de teatre, però sobre el qual Mario Gas i els seus intèrprets (Montse Guallar, Àlex Casanovas i Xavier Ripoll) han aixecat un càlid i emotiu homenatge mitjançant la relació epistolar que va mantenir el premi Nobel amb l'actriu Marta Abba (560 missives en l'edició italiana), així com l'autobiografia d'ella, *La mia vita d'attrice*, i una mica d'imaginació. Que no hi falti!

L'obra, en cartell fins al 10 de gener, funciona sobre els monòlegs biogràfics de Marta Abba, de l'actor frustrat Ruggiero Servi i del mateix Pirandello, que miren enrere amb una notable melangia, sobre la relació epistolar esmentada i sobre el relat que dona títol a la funció. Una estructura molt teatral i ben relligada que ens aproxima a la vida de Pirandello i, sobretot, a la seva tragèdia personal. Perquè de les cartes es desprèn una notable sensació de carència afectiva de l'escriptor comparable a la de l'amant abandonat. Malgrat el triomf de les seves comèdies, malgrat el reconeixement internacional de la seva feina, Pirandello es mostra com un home sol i trist amb poca energia i poques ganes de viure. És a la fi l'home que escolta l'estrany marcat per la loteria negra en un joc de miralls molt pirandellà que ens brinda els moments més intensos de la funció amb un gran Àlex Casanovas, que ja al començament ha fet un altre joc d'aquesta mena anant del seu jo al del Ruggiero Servi tan sols canviant-se a la vista de tots.

Un Xavier Ripoll fantàsticament semblant a l'autor caminant amb elegància i un notable hieratisme i una Montse Guallar que explicita el desencís de la vida quan els anys ja pesen completament aquest magnífic triangle d'intèrprets. Tres intèrprets pròxims a Mario Gas, de la seva tribu, de qui sap extreure el millor en un espai escènic de Sebastià Brossa que evoca amb ben poca cosa la tristor de les esperances truncades i la fugissera felicitat. —

MÚSICA

Pablo López

MÚSIC. PUBLICA EL DISC 'UNIKORNO', QUE PRESENTARÀ AMB SET CONCERTS CONSECUTIUS AL TEATRE COLISEUM

“Entenc que a alguns els impactés el concert de Raphael”

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Pablo López és un dels artistes que han fet més concerts durant l'estiu pandèmic i, a més, ha dedicat moltes hores a enllestrir el disc *Unikorno* (Universal). El músic malagueny, que va ser un dels que van participar en els controvertits concerts de Raphael al Wizink Center de Madrid, prepara una gira per al 2021 que inclou set nits al Coliseum de Barcelona, del 3 al 9 de maig.

Amb quina ambició vas afrontar el disc *Unikorno*?

Més que amb ambició, amb cert respecte i por, fins i tot. I sobretot donant-me l'oportunitat d'expressar-me al màxim tal com soc, tant musicalment com líricament. L'ambició seria més musical. Pensa que de cançons com *Mariposa* vaig arribar a fer-ne fins a 43 mesclades. L'autoexigència l'he portat a l'extrem.

Al'estiu vas fer una gira a piano sol i ja toques alguna cançó del disc. Eren interpretacions molt despullades i, per tant, molt diferents de com són després al disc.

Tota cançó, fins i tot una d'AC/DC, es pot fer només amb un piano. Si que és veritat que les meves venes amb aquesta lliçó apresada perquè totes són filles de les 220 cordes de piano i, per tant, hi surt molt l'essència. També són molt mal·leables, la qual cosa permet que tinguin recorregut a llarg termini, i que en un futur pugui tornar-les a tocar d'una altra manera.

Quan vas publicar *Camino, fuego y libertad* (2017), deies que era un disc en el qual miraves molt cap endins. Segueixes aquí, oi?

Sí, però des d'un lloc segur. A *Camino, fuego y libertad* vaig caminar cap endins però girant l'esquena al món en general, i va ser un camí perillós. A *Unikorno*, en canvi, vaig a aquest mateix lloc però des d'un lloc segur, podent visitar-lo amb un salconduït i sortint-ne sense ser absorbit per aquella introspecció tan gran que hi havia al disc anterior.

Per descriure *Unikorno*, parles de construcció cinematogràfica. És ser pianista t'acosta més a la música cinematogràfica?

És veritat que el piano ja ho té, això: hi poses les mans, les deixes anar damunt el teclat i passen algunes friccions que consideraries impossibles amb un altre instrument. El piano, el mateix instrument, et proporciona ràfegues d'inspiració. Això m'està convertint en un boig que busca tota l'estona el miracle.

UNIVERSAL

Vas participar en el primer dels dos concerts de Raphael al Wizink Center de Madrid, el 19 de desembre. ¿També va ser un miracle poder fer un concert per a 5.000 persones en plena pandèmia

No, no ho crec: no sé quin en va ser el procés, ho ignoro. Entenc que a algunes persones els impactés. Les veus crítiques que han sortit a vegades no tenen gaire fonament. Jo només et puc dir que vaig veure un extremadament pulcre i afinadíssim sentit de la seguretat, de les mesures i de la legalitat, i sobretot amb l'element més potent que hi ha: una tremenda empatia de la gent. Per la gira que he fet aquest any de pandèmia hi han passat 29.000 persones, i en cap concert he vist cap incident, ni un índex. El públic arribava tres hores abans per passar tots els protocols d'entrada, si hi anaven amb la parella havien de separar-se...

¿Creus que concerts com els de Raphael al Wizink són rendibles? Ho desconec. Jo sé la gira que he fet i ja et dic jo que... Tinc la sort que no he tingut la necessitat de tocar per diners, però els números són els que són. Més aviat és un acte sobre la ne-

cessitat de tocar, un gran regal perquè es mogui la maquinària. És com el que té un cotxe tres mesos aparcat al garatge, que almenys ha de baixar a engegar-lo. I no és un cotxe, sinó la bellesa de fer trenta concerts, que va ser una passada.

Has compost la cançó *Escucha la vida* per als crèdits de la versió en castellà de la pel·lícula *Soul*. Com t'arriba l'encàrrec de Disney?

Et truca Disney, fas bots d'alegria i si et demanen que saltis per la finestra t'hi tires. Aquest és el primer pas. Ells s'ho pensen, perquè són molt escrupolosos i hi estan molt a sobre.

Et donen algun tipus d'instrucció sobre la lletra, per exemple?

No. Et passen un briefing de la pel·lícula, però mai la pel·lícula sencera; no te l'ensenyen ni de conya. Et donen l'oportunitat de veure una miqueta més que els tràilers que ja ha vist la gent, i prou. No et donen cap pauta. Aquí hi intervé el sentit comú i suposo que la confiança, que agraïxo, que saben que no faré una *buleria* per a una cançó així. Em sorprèn la llibertat creativa que et donen. —